

วารสารวิชาการ อุตสาหกรรมศึกษา

URL : <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/jindedu/issue/archive>

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559

JOURNAL OF INDUSTRIAL EDUCATION

FACULTY OF EDUCATION, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY Volume 10 No. 1 January – June 2016

รูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

Self – Discipline Management Model for Private Higher Education Students

อมรรัตน์ วรรณะ, เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต, ไพบูลย์ อ่อนมั่ง

Amornrat Wanna, Sowwanee Sikkhabandit, Paiboon Onmung

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

6/999 พหลโยธิน 52 แขวงคลองถนน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร 10220

Graduate School, North Bangkok University

6/999 Phahonyotin 52, Klongtanon, Saimai District, Bangkok 10220

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 คือการศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง 15 คน โดยมีผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจงประกอบด้วย ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา หรือผู้รับผิดชอบงานด้านวินัยนักศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ขั้นตอนที่ 2 สร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนโดยใช้วิธีเทคนิคเดลฟาย เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านงานบริหารกิจการนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในระดับรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา หรืออาจารย์ที่ปรึกษาที่มีตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานกิจการนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 17 คน ขั้นตอนที่ 3 ประเมินรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปใช้ประกอบด้วย ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา หัวหน้างานหรือผู้รับผิดชอบงานด้านวินัยนักศึกษา จำนวน 30 คน สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ มัธยฐานฐานนิยม

อมรรัตน์ วรรณะ, เสาวณีย์ ลิกขาทันต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าพิสัยระหว่าง ควอไทล์ ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามความเห็นของผู้ให้ข้อมูลพบว่า กระบวนการหรือวิธีการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาประกอบด้วยด้านนโยบายบริหาร ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ ด้าน โครงการ/กิจกรรม งบประมาณ และการติดตาม และประเมินผล ค่าประเมินความเหมาะสม สอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.86-1.00 2) ผลการตรวจสอบจากโดยใช้เทคนิคเดลฟาย เห็นด้วยกับแบบแผนและขั้นตอนของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีค่ามัธยฐาน ระหว่าง 4.00-5.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ อยู่ระหว่าง 0.00-1.00 3) ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า **ด้านความเหมาะสม** ในการนำรูปแบบไปใช้ในการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านนโยบาย และการวางแผน ค่าเฉลี่ย = 4.03 ด้านบริการองค์กร ค่าเฉลี่ย = 4.31 ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ค่าเฉลี่ย = 4.43 ด้านงบประมาณ ค่าเฉลี่ย = 3.82 ด้านติดตามประเมินผล ค่าเฉลี่ย = 4.28 **ด้านความเป็นไปได้** ในการนำรูปแบบไปใช้ในการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านนโยบายและการวางแผนค่าเฉลี่ย = 3.85 ด้านบริการองค์กร ค่าเฉลี่ย = 3.95 ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ค่าเฉลี่ย = 4.28 ด้านงบประมาณ ค่าเฉลี่ย = 3.60 ด้านติดตามประเมินผล ค่าเฉลี่ย = 3.97 สรุปว่ารูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม และมีความเป็นไปได้

คำสำคัญ: สถาบันอุดมศึกษาเอกชน, การบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา

Abstract

This research aimed to create a self-discipline management model for private higher education students. It was divided into 3 stages. Stage 1 studied elements of a self-discipline management model for private higher education students with a sample of 15 people. The researchers used the purposive sampling consisting of the Assistant to the Rector for Student Affair Division, the Director of Student Affair Office, or people responsible for students' discipline of private higher education in Bangkok Metropolitan Region. Stage 2 created a self-discipline management model for private higher education students by using Delphi technique from 17 experts in student affair administration for private higher education, that is, the Vice Rector for Student Affair Division, the Assistant to the Rector for Student Affair Division, or advisors with academic position of assistant professor or associate professor, and people involved in student affair administration for private higher education. Stage 3 evaluated a self-discipline management model for private higher education students. The sample groups used for evaluating appropriateness and feasibility of the model consisted of the Vice Rector for Student Affair Division, the Director of Student Affair Division, head or people responsible for students' discipline, accounting for a total of 30 informants. The statistics used in this research were frequency, percentage, median, mode, standard deviation and interquartile range. The result of the research showed that 1) in case of the elements of a self-discipline management model for private higher education students, the informants considered that processes or methods of self-discipline management for students consisted of management policies, determining roles and duties of people responsible, projects/activities, budget, and monitoring and evaluating results with the IOC between 0.86-1.00; 2) the verification result by using Delphi

อมรรัตน์ วรรณะ, เสาวณีย์ สีขาวบัณฑิต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

technique agreed with patterns and stages of each element of a self-discipline management model for private higher education with the median between 4.00 and 5.00, and the interquartile range between 0.00 and 1.00; 3) the evaluation results of appropriateness and feasibility of a self-discipline management model for private higher education students were shown by aspects as follows: appropriateness in applying a self-discipline management model for private higher education students consisted of policies and planning (mean = 4.03), organization service (mean = 4.31), activities developing students' discipline (mean = 4.43), budget (mean = 3.82), and monitoring and evaluating result (mean = 4.28); feasibility in applying a self-discipline management model for private higher education students consisted of policies and planning (mean = 3.85), organization service (mean = 3.95), activities developing students' discipline (mean = 4.28), budget (mean = 3.60), and monitoring and evaluating result (mean = 3.97). It could be concluded that a self-discipline management model for private higher education students the researchers created was appropriate and feasible to put it into practical use.

Keywords: *Private higher education, administration of strengthening self-discipline among students*

อมรรัตน์ วรณะ, เสาวณีย์ ลิกขาทันต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

บทนำ

กระแสโลกาภิวัตน์ และการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ มีผลทำให้ประเทศและสังคมไทยในปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ต้องเผชิญกับปัญหา สถานการณ์ทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การสื่อสารไร้พรมแดนทำให้การบริโภคสื่อและข้อมูลข่าวสารปราศจากความคิดวิเคราะห์ที่ถูกต้องทำให้สังคมเกิดปัญหาความขัดแย้ง โดยไม่คำนึงถึงคุณธรรม จริยธรรม มีค่านิยมที่ทรูหราบีความเจริญทางด้านวัตถุ แต่เกิดความเสื่อมทางด้านจิตใจ สังคมไทยเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดจน พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูกหรือครอบครัว ปัญหาครอบครัวแตกแยก ทำให้ขาดจุดยืน ขาดความมั่นใจ ขาดความใคร่ครวญ และไตร่ตรอง เกิดความสับสนในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัว นักศึกษาขาดความเอาใจใส่ ขาดผู้ดูแล ขาดที่ปรึกษา เป็นสาเหตุให้นักศึกษาพึ่งพาเพื่อนและตัดสินใจปัญหาตามแนวคิดของกลุ่มอย่างผิดวิธี และด้วยความรุนแรงยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ปรากฏเป็นข่าวตามหนังสือพิมพ์ และสื่อต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นว่าเยาวชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การชกต่อย การหนีเรียน การมั่วสุมสิ่งเสพติด ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ การศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพของคน ในภาวะที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็วตลอดเวลา และเป็นโลกแห่งการเรียนรู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุดนี้ การศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาคนให้มีความเข้มแข็งทางปัญญา มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสร้างความรู้ใหม่ได้ เพื่อที่จะสามารถดำเนินชีวิต และก้าวไปในยุคโลกาภิวัตน์ได้อย่างมีความสุขมั่นคง โดยที่ยังรักษาความเป็นไทยไว้ได้ อีกทั้งอยู่ร่วมกับธรรมชาติ และเพื่อนมนุษย์อย่างสันติสุข (พระธรรมปิฎก ป.อ.ปยุตโต 2542 : 31) สอดคล้องกับ เกียรติศักดิ์ เจริญวงศ์ ศักดิ์ (2552) กล่าวไว้ว่าสังคมและการเมืองในอนาคตจะเป็นลักษณะที่มีความโปร่งใสมากขึ้น เนื่องจากจะมีการตรวจสอบจากหน่วยงานองค์กรทั้งในและต่าง ประเทศ ดังนั้นจริยธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนไทย เพราะหากคนไทยได้รับการปลูกฝังจริยธรรมเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองอย่างสม่ำเสมอจะเป็นคนที่มีคุณภาพ คือเป็นทั้งคนเก่งและคนดีอันส่งผลให้สังคมและประเทศชาติเจริญก้าวหน้าอย่างสงบสุข แต่หากคนไทยไร้ซึ่งระเบียบวินัยและจริยธรรมที่ดีงาม หากแม้มีวิชาความรู้ก็ไม่สามารถที่จะใช้ไปในทางที่ถูกต้องได้ และอาจจะยังก่อให้เกิดปัญหาต่อสังคมและประเทศชาติตามมาได้ จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2)พ.ศ. 2545 หมวด 1 บททั่วไป เกี่ยวกับความมุ่งหมาย และหลักการ ในมาตรา 6 ได้กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรมจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” และในบทเฉพาะกาล หมวด 4 ได้กล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาไว้ โดยเฉพาะมาตรา 22 ได้กล่าวว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความ สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และต้องมีลักษณะหลากหลาย โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ สาระของหลักสูตร ทั้งที่เป็นวิชาการ และวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม

อย่างไรก็ตาม สถาบันอุดมศึกษา เป็นสถาบันทางการศึกษาซึ่งมีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนารัพยากรมนุษย์ การจัดการศึกษาในระดับนี้มุ่งพัฒนาความเจริญงอกงามทางสติปัญญาและความคิดอันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งที่จะสร้างสรรคกำลังคนในระดับวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนาสังคมและ มุ่งพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์พร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอันมีคุณค่า ต่อตนเอง สังคมและประเทศชาติ

สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ต้องมีคือวินัยเพราะจะช่วยให้นักศึกษาเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งแก่ตนเองและแก่สังคม (ฉันทนา ภาคบงกช. 2543 : 18) ดังจะเห็นได้ว่า นอกเหนือจากการเรียนรู้เรื่องวินัยในสังคมแล้ว สถาบันการศึกษาในระดับต่างๆ โดยเฉพาะระดับอุดมศึกษาในปัจจุบัน ก็ไม่ได้มุ่งเน้นส่งเสริมให้นักศึกษา ศึกษาด้านการเรียนเพียงอย่างเดียว แต่ยังปลูกฝังและส่งเสริม “วินัย” ให้แก่นักศึกษา

อมรรัตน์ วรณะ, เสาวณีย์ ลิกขาทันต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

ควบคู่กันไปเพื่อให้มีการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ทั้งทางด้านสติปัญญาร่างกาย อารมณ์และสังคม การที่นักศึกษาเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสามารถควบคุมตนเองได้ย่อมไม่ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องวินัย นอกจากนี้การรู้จักอยู่ร่วมกันในสังคม เคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย มีระเบียบวินัย ยอมรับฟังเหตุผลและไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีความยุติธรรม ควบคู่กับการมีคุณธรรมและจริยธรรม สามารถนำความรู้ไปพัฒนาชุมชนสังคมและประเทศชาติเพื่อแข่งขันกับนานาชาติได้ (สุภาพ ฒนกร. 2547: 1) แต่ในทางปฏิบัติในปัจจุบันปัญหาวินัยนักศึกษามีเพิ่มมากขึ้นซึ่งสร้างความหนักใจให้แก่ผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากร ของสถาบันการศึกษา และผู้ปกครองรวมทั้งตัวของนักศึกษาเป็นอย่างมาก จากสภาพพฤติกรรมของนักศึกษา ตั้งแต่เรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น การไม่ตั้งใจเรียน ทุจริตในการสอบ แต่งกายผิดระเบียบไม่แสดงบัตรประจำตัวนักศึกษา ทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย เล่นการพนัน การต้อนรับน้องใหม่ด้วยวิธีการทารุณโหดร้ายต่างๆ และการแสดงความรักต่อกันระหว่างชายหญิงในลักษณะที่ไม่เหมาะสมวิธีป้องกันปัญหาการกระทำผิดวินัยไม่ใช่เรื่องง่าย ที่จะทำได้อย่างต่อเนื่องและสำเร็จเป็นไปตามวัตถุประสงค์เพราะการเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมากในสังคมใหม่ๆ การติดต่อสื่อสารอย่างรวดเร็ว“อินเทอร์เน็ต” กระแสบริโภคนิยม และสิ่งสำคัญที่สุดคือ ครอบครัว การหย่าร้างหรือครอบครัวแตกแยก ส่งผลกระทบต่อปรับตัวของนักศึกษา ซึ่งสภาวะดังกล่าวเป็นปัญหาที่แสดงให้เห็นถึงสภาพการขาดวินัย (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. 2544 : 7)

จากเหตุผลข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษารูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
2. เพื่อสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
3. เพื่อประเมินรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยการดำเนินการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับกิจการนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในระดับผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา หรืออาจารย์ที่รับผิดชอบงานด้านวินัยนักศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา โดยแบบสัมภาษณ์ และประเมินความสอดคล้องจากกลุ่มตัวอย่าง 15 คน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน จำนวน 3 รอบ

อมรรัตน์ วรรณะ, เสาวณีย์ สีขาวบัณฑิต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษา เอกชน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบ ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา อาจารย์ที่รับผิดชอบงานด้านวินัยนักศึกษา

ผลการวิจัย

1) องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามความเห็นของผู้ให้ข้อมูลพบว่า กระบวนการหรือวิธีการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาประกอบด้วยด้านนโยบายบริหาร ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ ด้าน โครงการ/กิจกรรม งบประมาณ และการติดตาม และประเมินผล ค่าประเมินความเหมาะสม สอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.86-1.00

2) ผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย เห็นด้วยกับแบบแผนและขั้นตอนของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยมีค่ามัธยฐาน (Median) ระหว่าง 4.00-5.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile Range) อยู่ระหว่าง 0.00-1.00 ค่ามัธยฐานรอบที่ 2 กักรอบที่ 3 ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันมีบางประเด็นที่มัธยฐานรอบที่ 3 สูงกว่ารอบที่ 2

3) ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่าด้านความเหมาะสม ในการนำรูปแบบไปใช้ในการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านนโยบายและการวางแผน ค่าเฉลี่ย = 4.03 ด้านบริการองค์กร ค่าเฉลี่ย = 4.31 ด้านกิจกรรมพัฒนาวินัยนักศึกษา ค่าเฉลี่ย = 4.43 ด้านงบประมาณ ค่าเฉลี่ย = 3.82 ด้านติดตามประเมินผล ค่าเฉลี่ย = 4.28 ด้านความเป็นไปได้ ในการนำรูปแบบไปใช้ในการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านนโยบายและการวางแผนค่าเฉลี่ย = 3.85 ด้านบริการองค์กร ค่าเฉลี่ย = 3.95 ด้านกิจกรรมพัฒนาวินัยนักศึกษา ค่าเฉลี่ย = 4.28 ด้านงบประมาณ ค่าเฉลี่ย = 3.60 ด้านติดตามประเมินผล ค่าเฉลี่ย = 3.97

ภาพประกอบ 1 กระบวนการสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษารูปแบบการประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (วัตถุประสงค์ข้อที่ 1) ตามความเห็นของผู้ให้ข้อมูลพบว่า กระบวนการหรือวิธีการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาประกอบด้วยด้านนโยบายบริหาร ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ ด้านโครงการ/กิจกรรม งบประมาณ และการติดตาม และประเมินผล ค่าประเมินความเหมาะสม สอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.86-1.00 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้วิจัยได้ไปเก็บรวบรวมประเด็นเพื่อกำหนดรูปแบบการเสริมสร้างการมีวินัย ส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในด้านการสร้างวินัยหรือตำแหน่งในส่วนที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับงานวิจัยของ รมิตา กรรณิการ์ (2548, 56) และไพบุลย์ อิ่มทรัพย์ (2551, 37) พบว่าผู้บริหารให้ผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการวางแผนการดำเนินงานในการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักศึกษา ทำให้การดำเนินงานการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักศึกษาเป็นไปอย่างมีระบบและเป้าหมายได้ และเมื่อต้องประกอบผู้วิจัยได้ค่าประเมินความเหมาะสม สอดคล้อง (IOC) ซึ่งผลปรากฏว่าอยู่ระหว่าง 0.86-1.00 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยอย่างมากที่ประเด็นด้านนโยบายบริหาร ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ ด้านโครงการ/กิจกรรม งบประมาณ และการติดตาม และประเมินผล มีความสำคัญและจำเป็นที่จะใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสอดคล้องกับแนวคิดของธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล (2545: 99-100) ได้นิยามว่าการมีวินัยของบุคคล คือการทำให้ตัวเองอยู่ในกรอบข้อบังคับของกฎเกณฑ์ที่ได้มีการกำหนดขึ้น หรือให้มีพฤติกรรมที่จำเป็นสำหรับกิจการหรือภารกิจนั้นๆ เพื่อนำความสัมฤทธิ์ผลมาสู่งานการมีวินัยในกรอบของการทำงานที่ได้ผล และมีกิจกรรมในด้านนโยบายบริหาร ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ มีด้านโครงการ/กิจกรรม สอดคล้องกับงบประมาณในการบริหารจัดการ และต้องมีการติดตาม และประเมินผลโครงการต่าง ๆ

ผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (วัตถุประสงค์ข้อที่ 2) เห็นด้วยกับแบบแผนและขั้นตอนของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยมีค่ามัธยฐาน (Median) ระหว่าง 4.00-5.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile Range) อยู่ระหว่าง 0.00-1.00 ค่ามัธยฐานรอบที่ 2 กับรอบที่ 3 ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันมีบางประเด็นที่มัธยฐานรอบที่ 3 สูงกว่ารอบที่ 2 ดังนั้นเพื่อให้การอภิปรายผลเป็นไปอย่างกว้างขวาง ผู้วิจัยจึงได้นำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่แสดงความเห็นในรอบสุดท้ายของการเก็บรวบรวมข้อมูลมาเป็นหลักในการอภิปราย โดยพิจารณาประกอบกับเหตุผลที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ในการตอบแบบสอบถามทุกรอบ และปรับให้เข้ากับหลักวิชาการเป็นเรื่อง ๆ ไปดังต่อไปนี้ 1) ด้านนโยบายและการวางแผน ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าควรมีลักษณะดังนี้คือ สถาบันควรกำหนดปรัชญาด้านการพัฒนาวินัยนักศึกษาของสถาบัน ปรัชญาของสถาบันแสดงให้เห็นถึงพื้นฐานความเชื่อของสถาบันในการนำไปใช้ในการดำเนินภารกิจ และแสดงให้เห็นถึงจุดเน้นในการพัฒนานักศึกษาของสถาบัน ถ้าสถาบันใดที่มีปรัชญาที่ชัดเจนและมีความมุ่งมั่น แน่วแน่ในปรัชญาที่สถาบันกำหนด การพัฒนานักศึกษาย่อมมีทิศทางที่ชัดเจน และสามารถสร้างบุคลิกอุปนิสัยในตัวนักศึกษาที่เด่นชัด นอกจากนี้สถาบันควรกำหนดเป้าหมายการพัฒนาวินัยนักศึกษา ในการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาวินัยนักศึกษานั้น สถาบันอุดมศึกษาพึงพิจารณาจากปรัชญาของสถาบันและคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสถาบันเป็นลำดับแรก สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งมักจะกำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับว่าสถาบันนั้นมีปรัชญาในการจัดการศึกษาอย่างไร คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์จะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและความมุ่งหวังของสถาบันในการสร้างบัณฑิต ซึ่งถือว่าเป็นฐานความคิดหลักในการนำไปสู่การกำหนดระบบกลไกการดำเนินงาน และแนวทางการดำเนินงานของสถาบัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมคิด บางโม (2544, 37) พบว่าแผนงานอย่างถูกต้องและมีเหตุผลเพื่อให้งานดำเนินไปอย่างเรียบร้อยสมบูรณ์ จะทำให้งานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

อมรรัตน์ วรณะ, เสาวณีย์ ลีขาบบัณฑิต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

2) ด้านบริหารองค์กร ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าบุคลากรทุกคนในสถาบันการศึกษาต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนา นักศึกษาด้านการเสริมสร้างวินัยในตนเองตั้งแต่ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา รวมทั้ง บุคลากรทุกคนในสถาบัน เพื่อเป็นการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณสมบัติพร้อม ผู้บริหารควรกำหนดนโยบาย และกำกับติดตามการดำเนินงานร่วมกับแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลรับผิดชอบงานด้านวินัย ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญ อย่างยิ่ง อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาควรสอดแทรกการเรียนที่เป็นด้านคุณธรรมจริยธรรม มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสังคม และเป็นพลเมืองที่ดีต่อประเทศ นอกจากนั้นควรมีการกำหนดบทบาทของคณาจารย์และบุคลากรใน สถาบันที่พึงปฏิบัติเพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักศึกษาในสถาบัน และมีการกำหนดบทบาทของนักศึกษาในการ ประพฤติ ปฏิบัติตนในสถาบัน เป็นการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ และการปฏิบัติตนของนักศึกษาในสถาบัน เพื่อ สร้างความรับผิดชอบและความตระหนักแก่นักศึกษาต่อตนเองและสถาบัน สร้างแนวปฏิบัติในการเข้าพบอาจารย์ที่ ปรึกษาของนักศึกษา สถาบันควรสร้างระบบกลไกการดำเนินงานวินัยนักศึกษา ควรออกแบบโดยใช้แนวคิดการบริหาร จัดการแบบองค์รวม คือการเชื่อมโยงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อการสร้างความร่วมมือทั้งในระดับการบริหารและ ระดับปฏิบัติการ การรณรงค์ส่งเสริมกิจกรรมสร้างเสริมวินัยนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ และประชุมชี้แจงให้นักศึกษาเห็น ความสำคัญของการมีวินัย สถาบันควรกำหนดรูปแบบสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน ในการพัฒนานักศึกษาที่จะให้ ได้ผลดีนั้น สภาพแวดล้อมของนักศึกษาถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งในการพัฒนา และควรออกแบบ สภาพแวดล้อมของสถาบันครอบคลุมทั้งสภาพแวดล้อมภายในสถาบันและภายนอกสถาบัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สมคิด บางโม (2544, 7) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญของการบริหารมี 4 ประการ คือ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Materials) และการจัดการ (Management) ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ผู้บริหารใช้บริหารงานเพราะถ้าหากมีคนและมีเงิน มี วัสดุ มีบริการจัดการที่ดีก็จะสามารถจัดบรรยากาศในสถาบันให้เหมาะสมต่อการส่งเสริมความวินัยในตนเองได้3)ด้าน กิจกรรมพัฒนานักศึกษา ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าควรกำหนดคุณลักษณะเป้าหมายด้านวินัยนักศึกษา และ ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาอย่างเหมาะสมและครบถ้วน ได้แก่ กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในตนเองด้านกีฬา กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมเพื่อพัฒนาด้านจิตอาสาหรือจิตสาธารณะ กิจกรรมเพื่อพัฒนาด้าน ภาวะผู้นำ กิจกรรมเพื่อเพื่อการบำเพ็ญประโยชน์ให้กับสังคมและสิ่งแวดล้อม กิจกรรมยกย่อง/เชิดชูนักศึกษาที่มีความ ประพฤติดี และมีระบบและกลไกการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาเพื่อเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบัน ชี้ให้เห็นว่านักศึกษาที่ประพฤติ ปฏิบัติเป็นไปตามระเบียบวินัยก่อให้เกิดประโยชน์แก่นักศึกษาเองอย่างไร สร้าง กิจกรรมกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักและเห็นความสำคัญทางด้านวินัยนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษา เห็นความสำคัญเพื่อการพัฒนาวินัยในตนเองอย่างสม่ำเสมอ การพัฒนานักศึกษาต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ต้อง ทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จัดทำสื่อรณรงค์เพื่อให้นักศึกษาประพฤติ ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ และสร้างขวัญกำลังใจแก่นัก ศึกษาที่มีความประพฤติเรียบร้อย สถาบันควรมีการสนับสนุนให้นักศึกษาสร้างเครือข่ายทั้งภายในสถาบันระหว่าง การเรียน และมีกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับ กรรณิกา พิริยะจิตรรา (2547: 20) พบว่าสถาบันอุดมศึกษาต้องทำการฝึกให้นิสิตนักศึกษารู้จักความมีวินัยและความรับผิดชอบในการเข้าร่วม กิจกรรมนำมาประยุกต์ใช้กับตนเองได้ และมีการส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาตนเองทางด้านคุณธรรม ให้นักศึกษามีวินัย ในตนเองและความรับผิดชอบชั่วดีต่อการกระทำ 4) ด้านงบประมาณ ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ควรให้การ สนับสนุนงบประมาณในการจัดโครงการ/กิจกรรมพัฒนานักศึกษาด้านวินัย และโครงการกิจกรรมพัฒนานักศึกษาด้าน วินัย และโครงการกิจกรรมพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่ดูแลงานวินัย เนื่องจากงบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญในการ ขับเคลื่อนโครงการ/กิจกรรม สมฤทธิ์ผลและเป็นไปตามแผน ดังนั้นสถาบันควรจัดสรรงบประมาณให้เหมาะสมและ พอเพียง เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแผน นอกจากนั้นสถาบันควรมีการประชุมเพื่อจัดงบประมาณให้กับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับ สมคิด บางโม (2544, 7) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญของการบริหารมี 4 ประการ คือ

อมรรัตน์ วรณะ, เสาวณีย์ ลีขาบบัณฑิต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Materials) และการจัดการ (Management) 5) ด้านการติดตามและประเมินผล ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ควรการทำกับติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน โครงการ/กิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา และการยอมรับข้อเสนอแนะจากบุคลากรเกี่ยวกับผลการประเมินผล และการจัดทำเอกสารรายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมความมีวินัยนักศึกษาต่อหน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องรับทราบ จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหารควรให้ความสำคัญต่อการนำผลการประเมินมาพัฒนาและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องอย่างจริงจัง และควรนำผลที่ได้แต่ละครั้งกลับมาปรับปรุงแก้ไข ควรมีการสร้างเครื่องมือประเมินที่ครอบคลุมเนื้อหา เพื่อที่จะทำให้ภาระกิจการดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ พิณี หาสุข (2551, 21) พบว่าการมอบหมายงานควรมอบหมายงานให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรมความรับผิดชอบ และการยอมรับของเพื่อนร่วมงาน และการใช้บุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพตามความสนใจซึ่งจะสามารถพัฒนาองค์กรและด้านบุคคลได้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้บริหารควรมีการนำผลการประเมินมาปรับปรุงทุกครั้งและควรใช้เครื่องมือมาประกอบการประเมินโครงการ ซึ่งสอดคล้องกับ ประหยัด ชิตชอบ (2534, 229) พบว่า ผู้บริหารมีรูปแบบในการประเมินผลที่ชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้

ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (วัตถุประสงค์ข้อที่ 3) พบว่าด้านความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ในการนำรูปแบบไปใช้ในการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอยู่ในระดับมาก สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจากทั้ง 15 มหาวิทยาลัย จำนวน 30 ท่าน ซึ่งการที่มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่กำหนดรูปแบบในขั้นตอนที่สอง ของงานวิจัยอาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ส่วนปฏิบัติการมองว่าสิ่งที่กำหนดมาให้สามารถทำได้ และมีความเหมาะสม มีเพียงประเด็นที่มีคะแนนต่ำ เช่น งบประมาณ ซึ่งจากสภาพจริงกลุ่มผู้ปฏิบัติต้องการงบประมาณสนับสนุนโครงการเสริมสร้างวินัยให้มากขึ้นเพื่อการพัฒนาวินัยนักศึกษาอย่างยั่งยืน แต่ฝ่ายบริหารอาจมองในมุมที่แตกต่างกันเป็นต้น ดังนั้นผลการวิจัยจึงเป็นตัวกำหนดความเหมาะสม ความพอดีของการจัดโครงการหรือเงื่อนไขกำหนดรูปแบบการสร้างวินัยของนักศึกษา สอดคล้องกับ ลารอส (Lares. 1995 : 1603-A) ได้ศึกษาความเข้าใจหลักการและการปฏิบัติตามหลักการบริหารคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จ ในด้านวินัยนักเรียน เพื่อกำหนดคุณภาพของระบบการดูแลจัดการวินัย การแก้ปัญหาวินัยนักเรียน ตลอดจนการจัดอุปสรรคบางประการในการแก้ปัญหาวินัยนักเรียน เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมที่มีคุณภาพและระบบของพฤติกรรม โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการไปเยี่ยมเยียนสำนักงานวินัยนักเรียน ร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวินัยนักเรียนโดยใช้หลัก TQM เพื่อร่วมกันตัดสินใจว่าปัญหาวินัยในเรื่องใดและช่วงเวลาใดของการเรียนที่เป็นปัญหาสำคัญ ดังนั้นเพื่อให้รูปแบบของการเสริมสร้างวินัยครบถ้วนจึงต้องมีการตรวจสอบความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของรูปแบบเสียก่อน

จากการอภิปรายผลข้างต้นสรุปได้ว่ารูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประกอบด้วย 5 ด้านคือ

1. ด้านนโยบายและการวางแผน
2. ด้านบริหารองค์กร
3. ด้าน กิจกรรมพัฒนาวินัยนักศึกษา
4. ด้านงบประมาณ
5. ด้านการติดตามและประเมินผล

อมรรัตน์ วรณะ, เสาวณีย์ สีขาวบัณฑิต, ไพบุลย์ อ่อนมั่ง
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2559 (109-118)

ข้อเสนอแนะ

ควรรูปแบบการบริหารการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไปทดลองใช้แล้วนำผลมาพัฒนาปรับปรุงแบบในแต่ละด้านให้สมบูรณ์ใช้ได้ และเหมาะสมตามสภาพที่เป็นจริง

ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การส่งเสริมวินัยในตนเองของนักศึกษา เช่น สภาพครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง สภาพการอบรมเลี้ยงดู
2. ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี เพื่อจะได้ทราบว่า มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาต่างกันหรือไม่เพียงใด

บรรณานุกรม

- กรรณิกา พิริยะจิตรา. (2547). กิจการนักศึกษา. กองกิจการนักศึกษา สำนักอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. (2544). วินัยนักเรียน : สารานุกรมศึกษาศาสตร์ (ฉบับที่ 22) กรุงเทพฯ: ราชการพิมพ์.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ขององค์กร. เข้าถึงได้จาก <http://www.ifd.or.th>
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, (2545) สำนักงาน. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2543). แนวการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาแบบ Whole Language สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล. (2545). สังคมศาสตร์การศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประหยัด ชิดชอบ. (2534). ประสิทธิภาพของการบริหารงานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). พุทธธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2542.
- พินิจ หาสุข. (2551). บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอเวียงสา นรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 1. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รมิตา กรณิการ์. (2548). บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชนจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สุภาพ ณ นคร. (2547). การศึกษาวิเคราะห์รูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาบัณฑิตอุดมคติไทย. กรุงเทพฯ: สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สมคิด บางโม. (2544). หลักและทฤษฎีบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏพระนคร
- Lares, John Stephen. (1995). Total Quality Management as a Means to Improve the Process of Student Discipline. Dissertation Abstracts International. 56(5): 1603-A; November.